

de sentit i agradable a les oïdes, que solia ésser emprada per a camuflegar les males intencions dels que la pronunciaven campanudament, bo i tustant-vos protectorament l'espatlla. I, finalment, la vida en semblant ambient un continu i estèril i inútil sacrifici.

La guerra europea vingué, a posta, per a agreujar la nostra situació. A la major part d'estaments i de ciutadans els trasllada a l'època de les vaques grasses; mentre que per als metges rurals representà l'agudització de la de les flaques. La seva seqüela de fenòmens consecutius i principalment les repercussions en l'aspecte econòmic, determinaren, en el país, una riquesa més aparent que real; riquesa, però, que a nosaltres els metges no solament no ens va atànyer, sinó que ens va perjudicar. Per què? Per la manca d'harmonia i solidaritat professional, per haver-nos entestat—per por, per covardia, sempre igual, i sense donar-li forma, ni sentit evolutiu l'anacrònic, onerós i ridícul contracte verbal, i sense cap mena de força efectiva, per part nostra, anomenat CONDUCTA. La post-guerra féu arribar la nostra moneda a la màxima valoració, per haver desvalorat la dels altres països; però també féu augmentar fantàsticament el preu de totes les coses i, com que nosaltres, per les raons exposades, no cuidàrem d'augmentar proporcionalment la retribució del nostre treball, el nostre problema—desconegut de tothom i aparentment oblidat per nosaltres mateixos—en sofrí les repercussions amb tanta violència, que s'aguditzà de la manera més alarmant i desesperada. El malestar dels metges havia arribat al comble. La professió, temps ha, indignament remunerada, ja no permetia de continuar més amb uns guanys que si fins aleshores havien estat escassos, ara resultaven evidentment insuficients i com que per manca d'unió no podíem imposar-nos i fer veure la legitimitat de les nostres aspiracions, no ens restà altra solució que continuar fermats servilment als intrigants i caciquets de cada poble. I el viure del metge rural cada dia era més difícil, i amb més estretor, i el nostre treball prestat, també cada dia, amb menys llibertat, menys prestigi i menys dignitat. Davant d'aquestes circumstàncies, era natural, la rebel·lió santa i alliberadora covava en cada pit; interiorment tots la sentíem i tots la volíem; però ningú no s'atrevia a convertir-la en acte. Uns homes que copsaren tota la magnitud

del nostre problema tractaren de sumar i aunar els esforços de tots. Va néixer el SINDICAT. I en néixer—cosa natural donada l'abulia invertada en nosaltres—no hi va haver l'empenta formidable, ni l'explosió de confiança i optimisme que calia esperar de la nostra cultura i feia esperar el cúmul i la generalització de les necessitats que determinaren el seu naixement. Acostumats a les actituds passives i als sofriments de tota mena, volíem i dolíem; i de no mitjançar-hi el temor d'ésser considerats traïdors al clam unànime de regeneració econòmica de l'estament, res no s'hauria fet encara, tot i haver fet servir de banderí el seny i prestigi dels millors, entre els millors, dels promotors del Sindicat. Així i tot sorgiren discrepàncies, és discutia i es volia refusar el nom, es parlava de llibertats (?) coartades i es volien posposar les coses d'interès general a qüestions banals i completament secundàries. Els rurals, en canvi, que tot ho havíem d'esperar del Messianisme, ens hi abocàrem amb vertadera golafreria, sobretot, en tenir coneixement de la ponència del Dr. J. Mestres i Miquel sobre DELIMITACIO de P. M. Mercès a aquest projecte la situació trista i precària del metge rural havia de canviar d'una manera insospitada, i calia, per tant, de posar-hi tota l'ànima; puix que després de la implantació d'aquell projecte podríem fermar els gossos amb llonganisses i era d'esperar el poder entrar a la somiada terra de promissió. Els SIS acords amb què el ponent condensava el seu treball, ho feien presumir. I la mateixa golafreria nostra ens féu refusar el millor del projecte a canvi d'introduir-hi tantes i tan importants modificacions, recolzades per l'egoisme i les conveniències particulars, que a hores d'ara estem segurs que ni el ponent, ni cap dels seus més entusiastes admiradors i propagadors, no el coneixerien si es publicava tal i com el deixaren les diferents Assemblees que el retocaren.

En el nombre vinent—ja que tant ens havem estès en descriure l'estat en què ens trobàvem durant l'era pre-sindicat—parlarem del que teníem intenció de fer avui. Demostrar el grau de maduresa de la ponència del Dr. J. Mestres i Miquel i parlar de les addicions que s'hi haurien de fer—a criteri nostre—perquè l'estament tot en pogués heure els màxims beneficis.

Capellades, 1930.